ΚΕΝΤΡΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΤΥΠΟΥ
Θ.ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ-Θ.ΑΝΑΣΤΑΣΙΛΑΚΗΣ
ΤΗΛ.ΚΕΝΤΡΟ : 501 575 FAX. 501-573
http://www.diavlos.gr/kpt-press-clipping/

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ
Η ΠΡΩΤΗ ΠΡΩΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΤΗΛ.(031)521621,(01)3248310

16 ΙΑΝ. 2000

Κριτική θεάτρου

Μουσική δωματίου

της ΜΑΡΙΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Δυο βήματα από τη γεπτονιά της ευδαιμονίας, μια πόρτα από την ευφορία των Χριστουγέννων, η μοναξιά κάνει τη θριαμβευτική της είσοδο, καταλύει το φωταγωγημένο εορταστικό περίβλημα και αποκαλύπτει έναν άλλο κόσμο, που έχει χρεωθεί από καταβολής του να φορά ματ πανωφόρι και να παίζει τους τρίτους ρόλους στη σκηνή της ζωής.

Η Πειραματική Σκηνή της «Τέχνης» μας συστήνει έναν ακόμη Ευρωπαίοι δραματουργό, τον Αυστριακό **Πέτερ Τουρίνι**. Στο έργο του «Βιεννέζικο ταγκό», οι ήρωες, κομπάρσοι της καθημερινότητας, γεύονται τη λάμψη του πρωταγωνιστή χωρίς να ηρωποιούνται, δεν θεοποιούνται, απεκδύονται όμως, έστω για λίγο, τα ιμάτιά τους, βουτούν στο παρελθόν, αγωνιώντας να ξεχάσουν το παρόν και καταλήγουν να βρεθούν ενωμένοι σωματικά και ψυχικά σε μια αγκαλιά που θαρρείς περιμένει από την αρχή της παράστασης να τους δεχτεί μέσα της.

Μια καθαρίστρια κι ένας νυχτοφύλακας -η Μαρία και ο Ιωσήφ- πιάνουν δουλειά σ' ένα πολυκατάστημα τη νύχτα της παραμονής Χριστουγέννων του 1978. Η βάρδια τους αρχίζει όταν τα φώτα σβήνουν, όταν η απλόχερη προσφορά αγαθών ολοκληρώνει την αποστολή της και μένει να τακτοποιηθεί και να φυλαχτεί, για να εμφανιστεί εκ νέου, λαμπρή και πολύχρωμη, στα μάτια των υποψήφιων αγοραστών.

Ο Τουρίνι «παίζει» στο έργο με τις ιδιαιτερότητες που κουβαλά η σύγχρονη κοινωνία, αγγίζει μέσα από τις διακριτικές εμμονές των δύο ηλικιωμένων πρωταγωνιστών την αποξένωση, τη μοναξιά και την ανάγκη για επαφή. Οι ήρωές του μοιάζουν σαν τους πεινασμένους κλοσάρ, που χαζεύουν από τα τζάμια των εστιατορίων τα πλούσια γεύματα των θαμώνων τους. Μόνο που η βιτρίνα εν προκειμένω είναι αόρατη, γι' αυτό ίσως και περισσότερο επικίνδυνη. Ο Ιωσήφ και η Μαρία μοιάζουν να απειλούνται από τα τακτοποιημένα εμπορεύματα, αναζητούν το δικό τους χώρο στο αχανές εμπορικό κέντρο, ο οποίος θα οριοθετήσει εκ νέου τη σχέση τους. Βαθμιαία ξεφεύγουν από τους μακροσκελείς μονολόγους και την ανάγκη να εισακουστούν από κάποιον, αρχίζουν δειλά δειλά το διάλογο, ανοίγοντας διόδους επικοινωνίας στα ερμητικά κλειστά μονοπάτια της ψυχής.

Στο παγερό πρόσωπο μιας κοινωνίας που έχει ως απώτερο στόχο το κέρδος και τον πλουτισμό, ο Τουρίνι απαντά με ιδεολογίες, με αισθήματα και ουτοπίες, με πόνους και χαρές και σκαρώνει ένα παραμύθι που δεν τσιγκουνεύεται το χάπι εντ: ο Ιωσήφ και η Μαρία -δάνεια τα ονόματα από την Αγία Γραφή- στα τέλη της δεκαετίας του '70 σώζονται από το λαμπρό αστέρι της ανάγκης για επαφή. Οι φάτνες που τους περιτριγυρίζουν μπορεί να είναι ψεύτικες, ωστόσο καταφέρνουν να βρουν τη ζεστασιά ο ένας στην αγκαλιά του άλλου.

Η παράσταση συντηρεί την θερμή, ανθρώπινη μαγιά του πρωτοτύπου, την κάνει να φουσκώσει και να δώσει καρπούς, βασισμένη στους δύο πρωταγωνιστές της. Διόλου τυχαία, η **Έφη Σταμούλη**, με χρόνια παρουσίας στο σανίδι της σκηνής, αναζήτησε στην πρώτη σκηνοθετική της απόπειρα ερείσματα στους δύο ηθοποιούς, εστίασε τη ματιά της στο εύπλαστο υποκριτικό υλικό και άφησε τη δική τους εσώτερη παρόρμηση να οδηγήσει την παράσταση. Η **Μένη Κυριάκογλου** και ο **Νίκος Λύτρας** καταθέτουν δύο εξαιρετικά ευαίσθητες ερμηνείες, δίνουν την ευκαιρία στις φράσεις του κειμένου να καταλάβουν το σώμα τους, «παίζουν» έντεχνα με τις σιωπές και κατακτούν ένα λόγο απλό, λιτό, άμεσο.

Ιδιαίτερη αναφορά πρέπει να γίνει στη σκηνική πρόταση της **Χρύσας Μάντακα**, που εικονοποιεί με εκπληκτική ακρίβεια το εσωτερικό ενός πολυκαταστήματος. Δίχως να είναι περιγραφική, διαθέτει εικαστική αρτιότητα και με την πληθωρικότητά της έρχεται να ενισχύσει το αίσθημα της μοναξιάς και της απομόνωσης που κατατρέχει τους δύο πρωταγωνιστές.

Το «Βιεννέζικο ταγκό» κυλά σε χαλαρούς ρυθμούς, ξεκουράζει το θεατή, θα λέγαμε ότι προτείνει ένα είδος θεάτρου μακριά από τους φρενήρεις ρυθμούς της καθημερινότητας και παράλληλα μια διαφορετική στάση απέναντι στην ίδια τη ζωή. Μια παράσταση, που μπορεί να δανείζεται ορμή από τον παθιασμένο αργεντίνικο χορό, χρησιμοποιεί όμως τους διακριτικούς ήχους της μουσικής δωματίου, για να αγγίξει το κοινό της.

• ***«Βιεννέζικο ταγκό» του Πέτερ Τουρίνι από την Πειραματική Σκηνή της «Τέχνης» στο θέατρο «Αμαλία»***

